



Arrest

nr. 343 951 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2025.

Gezien het tussenarrest van 4 november 2025 met nr. 335 476 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. BOTTELIER, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren afkomstig te zijn uit Irak, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 30 januari 2024 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De eerdere beslissingen genomen door de commissaris-generaal in het kader van verzoekers hun tweede beschermingsverzoeken, waarbij hun verzoeken tevens niet-ontvankelijk werden verklaard, werden vernietigd bij arrest van de Raad nr. 288 201 van 27 april 2023. De zaak werd teruggezonden naar de commissaris-generaal die op 30 januari 2024 hun verzoeken opnieuw niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit vormen de bestreden beslissingen die thans voorliggen.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas en de beweerde vrees van verzoekers. De situatie in de provincie Dohuk noopte voor hen verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 266 082 van 23 december 2021.

In het kader van hun tweede beschermingsverzoek blijven verzoekers vasthouden aan hun eerder aangehaalde vluchtmotieven en verklaren zij dat zij nog steeds vrezen ontvoerd of gedood te worden. Zij houden voor dat verzoekers vader kampt met gezondheidsproblemen ten wijten aan hun problemen. Hij zou in maart 2022 een klacht hebben neergelegd tegen de mensen die bedreigingen uitten en er werd een arrestatiebevel ten opzichte van onbekenden uitgevaardigd.

Verzoekers leggen kopieën voor van deze twee documenten ter staving van hun huidig verzoek. Tevens leggen zij een usb-stick voor waar een video op te zien is in verband met bombardementen in hun streek.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

5. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas te weerleggen. Dit geldt eveneens voor de documenten die zij voorleggen. De commissaris-generaal stelt hierover vast dat het arrestatiebevel en de verklaring van de burgemeester slechts beperkte bewijswaarde genieten gezien het slechts kopieën betreffen, de beschikbare informatie aanduidt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak, beide documenten slechts opgesteld zijn op basis van de verklaringen die verzoekers vader aflegt, en er in het arrestatiebevel geen melding wordt gemaakt van een specifiek persoon die van een specifiek vervolgingsfeit wordt verdacht. Wat betreft de usb-stick met de video in verband met bombardementen in hun streek, stelt de commissaris-generaal vast dat zulks niet volstaat om in concreto aannemelijk te maken dat verzoekers in hun land van herkomst daadwerkelijk zouden worden vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Hij verwijst in dit verband tevens naar de uitgebreidere analyse van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in België wil werken en zijn kinderen gelukkig wil maken, bemerkt de commissaris-generaal dat deze elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers aanbrachten in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch komen zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekers houden voor dat zij zich niet louter baseren op elementen aangehaald in het kader van hun vorig beschermingsverzoek, maar dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben voorgelegd. Zij verwijzen hiertoe naar de door hen bijgebrachte documenten, met name het arrestatiebevel, de verklaring van de burgemeester en de usb-stick.

Uit hun verklaringen blijkt echter dat zij nog steeds omwille van dezelfde redenen die zij tijdens hun eerste beschermingsverzoek aanhaalden, vrezen te worden geïmigreerd bij terugkeer naar Irak: "(...) De problemen zijn nog steeds aanwezig en nog niet opgelost. En het gevaar nog steeds niet geweken is. (...)" (verklaring volgend verzoek verzoeker, punt 17); "(...) De problemen die ik de vorige keer aanhaalde zijn nog steeds actueel. (...)" (verklaring volgend verzoek verzoekster, punt 17).

Verzoekers ontkennen noch betwisten voorts in hun verzoekschrift dat zij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Hun bijkomende verklaringen dat verzoeker zijn ouders werden lastiggevallen en er nog steeds naar hen gevraagd wordt, vormen een loutere voortzetting van hun relaas dat in het kader van hun vorig beschermingsverzoek op diverse wezenlijke punten reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Door hier louter op voort te bouwen, slagen zij er niet in hier anders over te doen denken.

Het loutere gegeven dat zij in het kader van hun huidig beschermingsverzoek nieuwe documenten hebben bijgebracht, maakt nog niet dat dit nieuwe elementen of feiten zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken zoals bepaald in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De voorbereidende werken verduidelijken in dit verband dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). Zoals in de bestreden beslissing op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd, brengen verzoekers geen dergelijke elementen bij.

In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal met betrekking tot het arrestatiebevel en de verklaring van de burgemeester "dat het slechts kopieën betreffen, géén originele, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd. Documenten kunnen bovendien enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Beide documenten werden ook slechts opgesteld op basis van de verklaringen die uw vader er aflegde. Nergens blijkt dat een uitgebreid onderzoek is uitgevoerd naar de vermeende vervolgingsfeiten. In het arrestatiebevel wordt tevens geen melding gemaakt van een specifiek persoon die van een specifiek vervolgingsfeit wordt verdacht. Er wordt slechts melding gemaakt van het feit dat jullie leven in gevaar zou zijn. Het nut van dit arrestatiebevel is dan ook zeer twijfelachtig." Wat betreft de usb-stick met de video in verband met bombardementen in de streek van verzoekers, wijst de commissaris-generaal op het feit dat "zulks niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient concreet te worden aangetoond, hetgeen door jullie niet werd gedaan. U verwees reeds naar deze bombardementen ten tijde van uw beroep bij de RVV in het kader van uw eerste verzoek, dewelke zich hierover toen reeds uitsprak. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft vooralsnog beperkt. Een uitgebreidere analyse van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst volgt hieronder."

Verzoekers slagen er niet in de pertinente vaststellingen omtrent de door hen bijgebrachte documenten te ontcrachten of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Vooreerst doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente overweging dat het arrestatiebevel en de verklaring van de burgemeester loutere fotokopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde genieten. Ook gaan zij met hun verweer volledig voorbij aan de vaststelling dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Iraakse stukken zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn via corruptie waardoor ook om deze reden slechts beperkte bewijswaarde kan gehecht worden aan de

voorgelegde Iraakse documenten. Verzoekers brengen geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Verder gaan zij in hun verzoekschrift in het geheel niet in op de inhoudelijke vaststellingen die de commissaris-generaal gemaakt heeft met betrekking tot zowel het arrestatiebevel en de verklaring van de burgemeester als de usb-stick met de video in verband met bombardementen in hun streek. Deze bevindingen worden door verzoekers op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers hun voorgehouden bedreigingen door onbekenden.

8. Verzoekers voeren nog aan dat hen ten onrechte verwijt wordt geen bewijs van hun identiteit te hebben bijgebracht vermits ze hun Iraaks identiteitskaart en huwelijksakte hebben voorgelegd. Dit onderdeel van het middel is evenwel onontvankelijk daar het enkel betrekking heeft op een bevinding in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 augustus 2021 genomen in het kader van hun vorig beschermingsverzoek. De Raad heeft zich over deze bevinding reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 216 493 van 7 februari 2019 en deze bevestigd.

Verzoekers kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. Over die stukken werd reeds geoordeeld.

9. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 als uit de Country Guidance Note over Irak van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij aangebrachte aanvullende nota van 12 maart 2025, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten niet dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, district Zakho, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) moet worden beoordeeld. Na zorgvuldige lezing van de meest recente landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, met name de EUAA Country Guidance over Irak van november 2024, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Dohuk, met uitzondering van het district Amedi, geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld (p. 78). De vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu derhalve niet.

De rapporten waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen, zijn verouderd of liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop voorgaande analyse is gebaseerd. Zij brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 september 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1515 legt de eed af en tolkt Badini – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer en benadrukken hierbij het psychologisch verslag betreffende verzoekster: zij verkeert in een zeer fragiele mentale toestand en zal het niet aankunnen om de verklaringen die verzoeker, haar echtgenoot, zal afleggen ter zitting te aanhoren. Verzoekster geeft aan dat zij geen eigen verklaringen wenst af te leggen en gaat akkoord met het voorstel van de voorzitter om de zittingzaal te verlaten voordat de debatten worden verdergezet. Betreffende voormelde beschikking stellen verzoekers, bij monde van hun advocaat, dat zij het niet eens zijn met de hierin uiteengezette appreciatie dat zij geen nieuwe elementen zouden hebben bijgebracht om hun navolgende, tweede, verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Zij wijzen erop dat zij afkomstig zijn uit de provincie Dohuk en stellen dat verweerder niet ingaat op het actueel karakter van de problemen aldaar. Verweerders verwijzing naar een arrest uit 2021 is in deze niet meer pertinent, aangezien zij documenten en een usb-stick hebben bijgebracht waaruit blijkt dat er thans onder meer bombardementen en stenigingen plaatsvinden. Inzake punt 8 van voormelde beschikking stellen verzoekers dat zij hun identiteit thans wel op afdoende wijze hebben aangetoond; dit kan niet zomaar van de hand worden gedaan met de loutere stelling dat hierover reeds definitief werd geoordeeld in de procedures die werden gevoerd in 2021. Voor wat betreft punt 9 van voormelde beschikking stellen verzoekers dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is en erkennen zij dat verweerder in deze een zekere beoordelingsvrijheid heeft. Evenwel gaat hij volledig voorbij aan verzoeksters bijzonder kwetsbare mentale toestand en aan het gegeven dat verzoekers' gezin vijf kinderen telt. Deze gezinssituatie werd niet in aanmerking genomen: ten opzichte van hun vorige beschermingsverzoeken zijn hun kinderen inmiddels vier jaar ouder en verder ingeburgerd in België. Verweerder had in zijn beoordeling ook de situatie van de kinderen in aanmerking moeten nemen en heeft nagelaten dit te doen. Het volstaat niet om zonder meer aan te nemen dat de kinderen de situatie van hun ouders volgen en in de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de kinderen. Tot slot wijzen verzoekers erop dat zij als terugkeerders uit het Westen in Irak zullen worden beschouwd als welstellend, waardoor zij het risico lopen om te worden ontvoerd voor losgeld; ook op dit punt achten zij verweerders beoordeling niet pertinent. Waar de voorzitter erop wijst dat haar pleidooi ruimer is dan wat staat te lezen in het verzoekschrift, ontkent de advocaat die verzoekers bijstaat dit niet. Verder bevraagd, vraagt verzoeker zich af of de Raad voldoende beseft hoeveel mensen er in Irak worden vermoord. Hij kan begrijpen dat hij in Irak niet zou worden geloofd, maar is erover verbaasd dat dit ook in België het geval is: immers beschikt hij over beelden op een usb-stick waaruit blijkt dat zijn ouders in Irak werden aangevallen. De voorzitter wijst erop dat de Raad geen usb-sticks in ontvangst kan nemen en dat het aan verzoekers, in overleg met de dominus litis, toekwam om middels hun aanvullende nota te specificeren wat hierop te zien is.

Hierop verduidelijkt verzoeker dat op de beelden is te zien hoe op een foto van hemzelf die van facebook werd gehaald een rood kruis werd aangebracht, waarna deze foto werd bevestigd aan een steen die bij zijn ouders naar binnen werd gegooid.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal leggen verzoekers ter terechtzitting van 5 september 2025 een eerste aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een psychologisch verslag van 3 september 2025 betreffende verzoekster.

4.2. Het tussenarrest van 4 november 2025 met nr. 335 476 luidt:

“Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar gebeurtenissen die deze zomer hebben plaatsgevonden, waarover hij op doorleefde wijze vertelt. Verzoeker stelt dat niet voldoende wordt ingegaan op het actuele karakter van de problemen in de provincie Dohuk, en met name de streek waaruit hij en verzoekster afkomstig zijn.

De Raad stelt vast dat de meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgende stukken betreft:

- COI Focus “Irak – Veiligheidssituatie” van 26 april 2023 (update);
- COI Focus “Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR)” van 28 september 2023;
- EUAA “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van mei 2024.

De meest recente richtsnoeren betreffen:

- UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van januari 2024;
- EUAA “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024;

De meeste recente landeninformatie, dit is het EUAA “Country of Origin Report Iraq: Security situation” dateert alweer van mei 2024 en is ouder dan een jaar.

In de meest recente richtsnoeren van EUAA, van november 2024, kan wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk worden gelezen: “In light of the low number of security incidents in the governorate, apart from Amedi district, as well as the generally stable control of the KDP, it can be concluded that in Dohuk governorate there is no real risk for a civilian to be personally affected by indiscriminate violence. It is noted though that the situation in the northern parts of the governorate remains volatile due to the extension Türkiye’s military operation.” (p. 78).

Hoewel er dus in het algemeen [g]een reëel risico is dat een burger persoonlijk wordt geraakt door willekeurig geweld, wordt tevens aangestipt dat de situatie in het noordelijke gedeelte van de provincie volatiel is gelet op de uitbreiding van de Turkse militaire operaties op Iraaks grondgebied.

Verzoekers zijn afkomstig uit Batifa dat in het noorden van de provincie Dohuk is gelegen.

Gelet op de bijzonderheden van de zaak, met name verzoekers doorleefde verklaringen ter terechtzitting, hun herkomst uit Batifa, gelegen in het noorden van de provincie Dohuk, de volatiliteit van de situatie in het noorden van de provincie Dohuk in samenhang met het gegeven dat zij een groot gezin zijn met kleine kinderen en voor verzoekster gewag wordt gemaakt van een psychologische kwetsbaarheid, acht de Raad het passend om de debatten te heropenen en een nieuwe terechtzitting te bepalen op vrijdag 12 december 2025 om 9 uur 30.

Met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt beide partijen gevraagd om actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder inzake Batifa in de provincie Dohuk.”

4.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1841 legt de eed af en tolkt Badini – Frans. Tolk 1761 staat onder eed en tolkt Frans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord en naar de procedurele antecedenten; inmiddels hebben zowel verzoekers als verweerder bijkomende informatie overgemaakt over verzoekers’ regio van herkomst. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer, wijzen erop dat deze een repliek en een ook een aanvulling inhoudt op verweerdere aanvullende nota en stellen dat uit de COI Focus waarnaar ook verweerder verwijst de problematische situatie in hun regio van herkomst in Noord-Irak duidelijk naar voor komt. Uit het door hen bijgebrachte verslag van Human Rights Watch blijken ook de problemen waarmee kinderen worden geconfronteerd, en ook deze moeten specifiek worden bekeken. Verzoekers stellen dat de informatie die zij bijbrengen – onder meer betreffende de situatie van de LGBTQ in Noord-Irak – breder gaat dan de informatie die verweerder

heeft bijgebracht, en dat het van belang is om dit bredere perspectief in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de normen die thans gelden in hun regio van herkomst. Verzoekers wijzen erop dat zij al geruime tijd in het Westen verblijven, wat een bijkomend probleem vormt en stellen dat zij het risico om geweld te ondergaan in geval van terugkeer voldoende hebben aangetoond. Zij besluiten dat er aanleiding is om hen een beschermingsstatus te verlenen, mede gelet op het gegeven dat hun gezin vier kinderen telt. Verweerder verwijst in antwoord hierop naar zijn aanvullende nota en meer specifiek de gegevens van ACLED die hierin worden bijgebracht. Hieruit blijkt dat het laatste gewelddadig incident in verzoekers' regio van herkomst dateert van 12 februari 2025 en dat er daarna enkel nog zoekacties en ontminingsoperaties hebben plaatsgevonden. Er zijn geen recente gewelddadige incidenten gekend, zodat verzoekers met hun uitzetting geen afbreuk doen aan verweerders aanvullende nota. Verzoekers repliceren dat van hen niet kan worden verwacht dat zij terugkeren "door teleportatie"; zij moeten op een veilige wijze kunnen terugreizen en verweerder hanteert hierover met zijn uitzetting een te beperkt beeld. Zij zijn het daarom niet eens met diens gewijzigde beleid t.a.v. hun regio van herkomst. Verweerder voegt hieraan toe dat uit de landeninformatie blijkt dat verzoekers hiernaar wel veilig kunnen terugreizen."

Zoals geacteerd in het proces-verbaal leggen beide partijen een aanvullende nota neer.

Op 10 december 2025 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de actuele veiligheidssituatie in Irak, met inachtneming van reeds eerder aangebrachte landen-informatie alsook de volgende rapporten waarnaar wordt verwezen via een consulteerbare weblink:

- COI Focus "Irak: veiligheidssituatie" van 29 augustus 2025 (update);
- EUAA "Country of Origin Report Iraq: security situation" van mei 2024;
- EUAA "COI Country Focus: Iraq" van oktober 2025 als bijkomende informatiebron
- Community Peacemaker Teams (CPT), "Turkish military attacks reduce by 97%, amid ongoing peace developments and new Turkish military operation" van 11 augustus 2025;

Als bijlage wordt nog een overzicht meegegeven van het aantal incidenten in Batifa in 2025.

Ter terechtzitting van 12 december 2025 leggen verzoekers een tweede aanvullende nota neer. Hierin verwijzen zij via consulteerbare weblinks naar landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Irak alsook omtrent de situatie voor de LGBTQ-gemeenschap in Irak.

5. Met voormeld betoog brengen verzoekers geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 15 april 2025.

5.1. In het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoekers werd door de commissaris-generaal en de Raad vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen door onbekenden nadat verzoeker een boom had gesnoeid in de tuin van het ziekenhuis in Batifa waar hij toen werkzaam was, waardoor hij beticht werd van samenwerking met de Turkse inlichtingendienst.

Verzoeker stelt ter zitting van 5 september 2025 dat de verwijzing naar het arrest geveld door de Raad in 2021 in deze niet meer pertinent is, aangezien hij en verzoekster, zijn echtgenote, documenten en een usb-stick hebben bijgebracht waaruit blijkt dat er thans onder meer bombardementen en stenigingen plaatsvinden. Verzoeker komt hierin wezen niet verder dan te volharden in hun vluchtrelaas en te verwijzen naar de door hen voorgelegde documenten. In punt 7 van de beschikking werd hierop ingegaan.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn, in die zin dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen die niet werden onderzocht in het kader van een vorig beschermingsverzoek, maar deze nieuwe elementen ook van die aard moeten zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgend beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

De Raad herinnert er verder aan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben, zoals omstandig geuid in punt 7 van de beschikking.

In punt 7 van de voormelde beschikking werd er, met verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissingen, reeds op gewezen dat het arrestatiebevel en de verklaring van de burgemeester beperkte bewijswaarde genieten. Deze Iraakse documenten betreffen immers loutere fotokopieën, zijn blijkens de beschikbare landeninformatie zeer gemakkelijk te verkrijgen via corruptie, en werden opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekers vader zonder dat een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar de vermeende vervolgingsfeiten. Daarbij merkt de commissaris-generaal terecht op: "In het arrestatie-bevel wordt tevens geen melding gemaakt van een specifiek persoon die van een specifiek vervolgingsfeit wordt

verdacht. Er wordt slechts melding gemaakt van het feit dat jullie leven in gevaar zou zijn. Het nut van dit arrestatiebevel is dan ook zeer twijfelachtig.”

Over de usb-stick met de video in verband met bombardementen in hun regio van herkomst, werd onder verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing geoordeeld dat *“zulks niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient concreet te worden aangetoond, hetgeen door jullie niet werd gedaan. U verwees reeds naar deze bombardementen ten tijde van uw beroep bij de RVV in het kader van uw eerste verzoek, dewelke zich hierover toen reeds uitsprak. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft voorsnog beperkt. Een uitgebreidere analyse van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst volgt hieronder.”*

Door er louter op te wijzen dat hij na het arrest geveld door de Raad in het kader van hun eerste beschermingsverzoek nieuwe stukken heeft bijgebracht, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vormelijke en inhoudelijke vaststellingen omtrent deze stukken in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker brengt geen concrete elementen noch overtuigende argumenten aan die voormelde bevindingen kunnen weerleggen en maakt derhalve niet aannemelijk dat de stukken die werden voorgelegd in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken, nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker repliceert ter zitting van 5 september 2025 voorts dat hij en zijn echtgenote, verzoekster, hun identiteit wel op afdoende wijze hebben aangetoond. In het kader van hun huidig beschermingsverzoek hebben zij echter geen enkel stuk bijgebracht dat hierop betrekking heeft. In het verzoekschrift wordt ook enkel verwezen naar hun Iraakse identiteitskaart en huwelijksakte als begin van bewijs voor hun identiteit. Dit zijn echter documenten die zij in het kader van hun eerste beschermingsverzoek hebben bijgebracht en die reeds door zowel de commissaris-generaal als de Raad werden beoordeeld. Verzoeker duidt ter zitting niet nader aan de hand van welke documenten, andere dan de in het kader van hun eerste beschermingsverzoek neergelegde Iraaks identiteitskaart en huwelijksakte, hun identiteit heden zou moeten vaststaan.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Zoals in punt 8 van de beschikking wordt geduïd, mag de Raad aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herhaalt dat onderhavig beroep niet kan worden aangewend als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorige beschermingsverzoek die definitief is geworden.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in het arrest nr. 266 082 van 23 december 2021 werd gesteld: *“Verzoekers’ kritiek op het motief in de bestreden beslissingen inzake het gebrek aan originele identiteitsdocumenten en de ongeloofwaardige uitleg die ze dienaangaande hebben gegeven, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers’ kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.”*

5.3. Verzoeker stelt ter zitting van 5 september 2025 dat hij beschikt over beelden op een usb-stick waaruit blijkt dat zijn ouders in Irak werden aangevallen.

De Raad wijst erop dat de procedure bij de Raad, overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, schriftelijk is. Zoals ter zitting aangegeven, kan de usb-stick niet aangenomen worden aangezien een usb-stick niet kan worden aanzien als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals usb-sticks, dan schriftelijke stukken. De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij na de terechtzitting en tijdens het beraad de usb-stick op een veilige manier zou openen en bekijken, de rechten van verdediging van de verwerende partij zouden worden geschaad. De verwerende partij is dan immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de usb-stick zodat zij in de onmogelijkheid is om hierop opmerkingen te laten gelden. Hierbij komt nog de vaststelling dat de usb-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computers of het netwerk van de Raad kan verspreiden. In zoverre verzoeker ter terechtzitting wel toelicht wat de inhoud van de usb-stick is, met name *“dat op de beelden is te zien hoe op een foto van hemzelf die van facebook werd gehaald een rood kruis werd aangebracht, waarna deze foto werd bevestigd aan een steen die bij zijn ouders naar binnen werd gegooit”*,

wijst de Raad er verder op dat, voor zover kan worden aangenomen dat verzoekers verklaring daadwerkelijk overeenstemt met de inhoud van de usb-stick, dergelijke beelden gemakkelijk manipuleerbaar zijn zodat zij een uiterst geringe bewijswaarde hebben.

5.4. De Raad benadrukt dat de door verzoekers neergelegde stukken deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie.

Wanneer deze stukken met hun zeer beperkte inhoud alsook zeer beperkte bewijswaarde worden beoordeeld en meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat zij niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen in het kader verzoekers' eerste beschermingsverzoeken waaruit volgt dat hun verklaringen omtrent hun beweerdde problemen met onbekenden dermate tegenstrijdig, onnauwkeurig, algemeen, vaag en onaannemelijk waren dat er geen geloof aan kon worden gehecht. Gelet op voorgaande bevindingen zijn deze stukken wanneer ze worden beoordeeld in samenhang met het geheel van verzoekers' verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht missen, niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van hun beweerdde problemen met onbekenden. Deze stukken kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.5. Waar ter zitting van 5 september 2025 wordt verwezen naar de psychische kwetsbaarheid van verzoekster en ter staving hiervan een psychologisch verslag van 3 september 2025 wordt neergelegd, opgesteld door een klinische psychologe, wijst de Raad op wat volgt.

Het psychologisch verslag stelt dat verzoekster een depressie heeft en symptomen van posttraumatische stress vertoont, wat zich uit in onder meer slapeloosheid, het hebben van nachtmerries, moeilijkheden om over traumatische gebeurtenissen te praten en angstaanvallen wanneer deze ter sprake komen. Nergens verklaart de behandelende psycholoog evenwel dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om in het kader van haar asielpprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin attesteert de psycholoog dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand van die aard is dat deze een negatieve invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar vorige en huidige beschermingsverzoeken en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielpprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet in concreto aangetoond dat haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze.

Waar in de eerste aanvullende nota wordt gesteld dat gelet op de inhoud van het psychologisch verslag een gegronde vervolgingsvrees is aangetoond, wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van verzoekster op zich het vluchtrelaas van verzoekers niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog kan enkel vaststellen in welke mate zijn bevindingen verenigbaar zijn met de verklaringen van een patiënt. Psychologische verslagen of attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze psychologische verslagen/attesten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde psychologische verslagen/attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdde feiten zijn gepleegd of de beweerdde gebeurtenissen zijn voorgevallen en de redenen daarvoor. De asielinstanties hebben daartoe een eigen verantwoordelijkheid en bekwaamheid. In dit geval blijkt uit de inhoud van het psychologisch verslag duidelijk dat de psycholoog zich voor wat betreft de gesuggereerde oorzaak van verzoeksters psychische problematiek, louter en alleen heeft gebaseerd op haar eigen verklaringen (*"Lors des premières séances, nous avons beaucoup parlé des événements qui l'ont forcé à quitter son pays et surtout de ses enfants."*, vrije vertaling: *"Tijdens de eerste sessies hebben we veel gesproken over de gebeurtenissen die haar dwongen haar land te verlaten en vooral over haar kinderen."*).

Dit psychologisch verslag blijft aldus zeer vaag; wat juist de stressvolle gebeurtenissen zijn die verzoekster in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt, wordt nergens geconcretiseerd. Verder doet de psycholoog hier geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de

psychologische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Nergens wordt gesteld dat verzoeksters psychische problemen hun oorzaak vinden in de beweerde bedreigingen door onbekenden. Gelet op deze bevindingen maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychische problemen kent, zoals in het verslag geattesteerd, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Dit geldt te meer nu er voor haar psychologische problemen in het voorgelegd verslag ook wordt verwezen naar haar migratietraject (*“lors de son long et douloureux parcours jusqu'en Belgique”*).

Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch verslag slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In de beschikking van 15 april 2025 wordt, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen, uitgebreid uiteengezet dat verzoekers er niet in slagen om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bedreigingen door onbekenden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengen die hier anders over doen denken en die de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover ombuigen.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het psychologisch verslag geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van de voorgehouden bedreigingen in Irak door onbekenden. Het psychologisch verslag is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoekers' verklaringen die geen blijik geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen, zoals in arrest nr. 266 082 van 23 december 2021 reeds werd vastgesteld.

De algemene landeninformatie waarnaar verzoekers in hun tweede aanvullende nota verwijzen en waarin te kennen wordt gegeven dat vrouwen gediscrimineerd worden doordat mannen bevoordeeld worden in zaken rond onder meer huwelijk en scheiding, is louter algemeen van aard en volstaat bijgevolg niet om in hoofde van verzoekster een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster heeft dergelijke problematiek ook zelf nooit aangekaart. Zij brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw een bijzonder risico loopt.

In de tweede aanvullende nota wordt tevens verwezen naar de situatie voor de LGBTQ-gemeenschap in Irak. Deze informatie kan echter niet dienstig in rekening worden gebracht nu verzoekers niet tot deze gemeenschap behoren.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot een loutere opsomming van citaten uit rapporten zonder enige verdere duiding. De algemene informatie die wordt opgesomd wordt in de aanvullende nota op geen enkele wijze in concreto in verband gebracht met de situatie van verzoekers.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat verzoekers in hun land van herkomst een risico op vervolging of ernstige schade lopen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar het Human Rights Watch verslag en *“problemen waarmee kinderen worden geconfronteerd”*, zonder dit nader toe te lichten en te betrekken op de concrete situatie van verzoekers' kinderen, volstaat niet.

5.6. Wat betreft de veiligheidssituatie in Irak, stelt verzoeker dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Hij verwijt de verwerende partij dat hierbij geen rekening werd gehouden met verzoeksters bijzonder kwetsbare mentale toestand en het gegeven dat zijn gezin vijf kinderen telt. Eveneens verwijt hij de verwerende partij dat zij niet ingaat op het actuele karakter van de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, waarvan zij afkomstig zijn.

De Raad stipt in deze aan dat de eerdere beslissingen genomen door de commissaris-generaal in het kader van verzoekers hun tweede beschermingsverzoeken, waarbij hun verzoeken tevens niet-ontvankelijk werden verklaard, werden vernietigd bij arrest van de Raad van 27 april 2023 met nr. 288 201. Er bleek op basis van de toen beschikbare landeninformatie dat de districten Amedi en Zakho gelegen in de provincie Dohuk, werden aangemerkt als gebieden waar de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar deze districten terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze landeninformatie betrof de EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, de EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de COI Focus *“Irak: Veiligheidssituatie”* van 24 november 2021. De Raad oordeelde toen: *“Uit een algemene verwijzing naar de provincie Dohuk blijkt wederom niet dat de commissaris-generaal concreet rekening heeft gehouden met de daadwerkelijke bestemming van verzoekende partijen, in casu het district Zakho, en de specifieke situatie aldaar waar de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een*

lager niveau van individuele elementen is vereist om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bijgevolg blijkt evenmin dat de commissaris-generaal de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen op correcte wijze heeft afgewogen tegen de hoge mate van het willekeurig geweld in het district Zakho. De Raad meent dat de situatie van de verzoekende partijen in het licht van de specifieke veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en dus daadwerkelijke bestemming, in casu het district Zakho, dan ook niet volledig en zorgvuldig is beoordeeld. De Raad wijst erop verder op dat de tweede verzoekende partij verklaarde zwanger te zijn en psychologische problemen te ondervinden (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgend verzoek S.A.M.S). Inmiddels hebben verzoekende partijen vier kleine kinderen, waaronder een baby. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat een verder en grondig onderzoek nodig is.”

Heden ligt er geactualiseerde landeninformatie voor.

De verwerende partij heeft vooreerst op 12 maart 2025, na een vraag om inlichtingen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, een aantal rapporten voorgelegd, met consulteerbare weblink, die de actuele veiligheidssituatie in Irak belichten, met name:

- UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van januari 2024;
- EUAA *“Country Guidance Note: Iraq”* van november 2024;
- COI Focus *“Irak – Veiligheidssituatie”* van 26 april 2023 (update);
- COI Focus *“Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR)”* van 28 september 2023;
- EUAA *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van mei 2024.

Op basis hiervan heeft de verwerende partij een geactualiseerde beoordeling gemaakt van de veiligheidssituatie in Irak die door de Raad pertinent en correct werd geacht en bijgevolg werd overgenomen in de beschikking van 15 april 2025.

In punt 9 van de beschikking wordt het volgende aangestipt: *“Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 als uit de Country Guidance Note over Irak van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij aangebrachte aanvullende nota van 12 maart 2025, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekers betwisten niet dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, district Zakho, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) moet worden beoordeeld. Na zorgvuldige lezing van de meest recente landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, met name de EUAA Country Guidance over Irak van november 2024, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Dohuk, met uitzondering van het district Amedi, geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld (p. 78). De vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu derhalve niet.

De rapporten waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen, zijn verouderd of liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop voorgaande analyse is gebaseerd. Zij brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Daar tijdens de zitting van 5 september 2025 bleek dat de meest recente landeninformatie, dit is het EUAA *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”*, alweer dateerde van mei 2024 en ouder was dan een jaar, heeft de Raad bij arrest 335 476 van 4 november 2025 opnieuw om actuele landeninformatie gevraagd.

Op 10 december 2025 heeft de verwerende partij vervolgens een aantal rapporten voorgelegd, met consulteerbare weblink, die de actuele veiligheidssituatie in Irak belichten, met name:

- COI Focus *“Irak: veiligheidssituatie”* van 29 augustus 2025 (update);
- EUAA *“Country of Origin Report Iraq: security situation”* van mei 2024;
- EUAA *“COI Country Focus: Iraq”* van oktober 2025;

- Community Peacemaker Teams (CPT), *“Turkish military attacks reduce by 97%, amid ongoing peace developments and new Turkish military operation”* van 11 augustus 2025.

Daarnaast maakt zij in een bijlage nog een overzicht over van het aantal incidenten in Batifa in 2025.

De beschikbare landeninformatie bevestigt dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is, dat dit gewapend conflict zich niet uitstrekt over het hele land, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden waarbij duidelijk blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren dan ook de veiligheidssituatie in Irak.

De Raad merkt in dit verband op dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus moet worden gericht op de regio van herkomst, dit is de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied, en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit het district Zakho, met name uit de wijk Shilan in de stad Batifa, gelegen in het subdistrict Batifa van het district Zakho in de provincie Dohuk (NPO 24 februari 2021 verzoeker, p. 8-9; Verklaring DVZ 26 oktober 2020 verzoeker, nr. 10; Verklaring DVZ 27 oktober 2020 verzoekster, nr. 10; Verklaring volgend verzoek 7 juni 2022 verzoeker, nr. 10 *“Batufa stad, Shilan wijk, Zakho district”*).

Uit de voormelde geactualiseerde landeninformatie volgt dat, hoewel de provincie Dohuk tijdens de referentieperiode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 een groot aantal veiligheidsincidenten heeft gekend, die bijna uitsluitend in het district Amedi (Amadiya) hebben plaatsgevonden, het aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers laag is gebleven. De verwerende partij licht in haar aanvullende nota van 10 december 2025, op grond van deze landeninformatie, terdege toe dat deze incidenten zich niet alleen hebben voorgedaan in dunbevolkte gebieden alsook dat de burgers die daar wonen, niet bewust het doelwit waren van gewelddadige actoren. Verder is het aantal incidenten in 2025 aanzienlijk gedaald, waarbij de burgerbevolking dus grotendeels wordt gespaard omdat het geweld vooral in erg dunbevolkte gebieden plaatsvindt (EUAA *“COI Country Focus: Iraq”* van oktober 2025, p. 68-73; COI Focus *“Irak: veiligheidssituatie”* van 29 augustus 2025 (update), p. 34-36).

Betreffende verzoekers' ruimere regio van herkomst, zijnde Batifa als subdistrict gelegen in het district Zakho van de provincie Dohuk, blijkt uit de landeninformatie in de aanvullende nota van de verwerende partij dat het laatste geweldsincident dateert van 12 februari 2025. De verwerende partij verwijst hiertoe naar het aan haar aanvullende nota van 10 december 2025 bijgevoegd bestand met een overzicht van alle incidenten in Batifa in 2025. Dit incident vond voorts niet plaats in de stad Batifa, maar in de regio Haftanin, in het grensgebied. Tijdens dit incident werden 2 PKK-strijders gedood door het Turkse leger. Daarna zijn er alleen nog ontmijsingsacties geweest en een zoekactie eind juli 2025, in het subdistrict Batifa. De verwerende partij haalt tevens volgende bron aan: Community Peacemaker Teams (CPT), *“Turkish military attacks reduce by 97%, amid ongoing peace developments and new Turkish military operation”* van 11 augustus 2025, waarin kan worden gelezen: *“On 29 July, Turkey launched a ground operation in Batifa district belonging to the Zakho administration of the Duhok governorate involving approximately 250 soldiers. The operation targeted the villages of Shilin, Shilane, Banke, Lehvane, Avlahe, and Pibila. On Siara Sttawre Mountain, Turkish forces established a new military base. Residents were ordered to remain indoors, and access to these villages was prohibited. Turkish forces conducted search operations in the area with the objective of rescuing two operatives from Turkey's National Intelligence Organization (MIT), reportedly held captive by the PKK. One of the operatives was recovered alive, while the other was found deceased. Despite the operation, Turkish forces have not withdrawn from the new base and continue their presence in the area.”*

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoekers afkomstig zijn uit één van de voornoemde dorpen, maar wel uit de wijk Shilan in de stad Batifa, zoals hierboven vastgesteld.

Op basis van wat voorafgaat, kan terdege worden geconcludeerd dat het geweld en de door CPT vernoemde actie eind juli 2025 allemaal buiten de stad Batifa plaatsvonden in landelijk, bergachtig gebied.

Hierna zijn er in Batifa, behalve verdere ontmijsingsacties, geen incidenten gebeurd volgens de bronnen van ACLED (media, overheid, Turkije, de PKK, ngo's en internationale organisaties), zoals volgt uit bijgevoegd bestand met een overzicht van alle incidenten in Batifa in 2025.

In tegenstelling tot de situatie die heerste in het district Zakho toen de Raad het vernietigingsarrest nr. 288 201 van 27 april 2023 uitsprak, kan er op basis van de beschikbare landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier aanwezig is, op goede gronden worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Dohuk, met uitzondering van het district Amedi, voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Het willekeurig geweld in het district Zakho heeft een zodanig laag niveau bereikt dat er momenteel voor burgers in dit district geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat de verwerende partij niet ingaat op het actuele karakter van de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, quod non, brengen verzoekers geen concrete en overtuigende elementen aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De door hen bij een tweede aanvullende nota aangebrachte landeninformatie blijft algemeen en haalt zelfs de situatie aan voor de LGBTQ-gemeenschap in Irak – die in casu niet aan de orde is – maar zegt niets over de situatie specifiek voor wat betreft hun daadwerkelijke bestemming, met name de stad Batifa in het district Zakho van de provincie Dohuk. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen

Verder wordt in de bestreden beslissingen aangestipt dat het Iraakse noorden blijkens de beschikbare informatie (EASO *“COI Report: Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019) niet alleen over de weg bereikbaar is, maar ook via luchthavens die onder de controle staan van de Iraakse autoriteiten en vlot bereikbaar zijn: *“Irak, naast Baghdad International Airport [beschikt] immers ook over luchthavens (...) in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en [zijn] vlot bereikbaar (...). Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.”*

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Ze brengen geen landeninformatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

Aangezien op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier er actueel in het district Zakho geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk het slachtoffer wordt van willekeurig geweld (d.i. persoonlijk wordt geraakt of getroffen door willekeurig geweld), stelt de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet. Het betoog omtrent verzoeksters bijzonder kwetsbare mentale toestand, het gegeven dat hun gezin vijf kinderen telt en hun verblijf in het Westen, is bijgevolg niet dienstig nu voor burgers in het district Zakho geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.7. Verzoeker verwijst op beide zittingen naar de integratie van hun kinderen en klaagt aan dat de situatie van de kinderen niet in aanmerking werd genomen. Daarnaast betoogt hij dat zij als terugkeerders uit het Westen in Irak zullen worden beschouwd als welstellend waardoor zij een verhoogd risico lopen. De Raad stelt vast dat verzoekers hierover in hun verzoekschrift niet de minste opmerking hebben gemaakt. De advocaat die verzoekers bijstaat ontkent dit ter zitting van 5 september 2025 niet.

De Raad beklemtont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Verzoeker laat verder na aan te tonen dat hij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in het inleidend verzoekschrift. Verzoekers aangevoerde middelen en argumentatie, zoals uiteengezet tijdens zijn betoog ter terechtzitting, zijn bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk.

5.8. Verzoekers brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

6. Bijgevolg brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO